

Mossèn Ballarín, el capellà que tractava la gent

Ds, 8/02/2020 per Catalunya Religió

(Josep Miquel Bausset -Monjo de Montserrat) Aquest 8 de febrer es commemora el centenari del naixement de mossèn **Josep M. Ballarín**, capellà, escriptor, candidat de Junts pel Sí a les eleccions al Parlament de Catalunya el 27 de setembre de 2015, aficionat al Barça i sobretot un home ple de bondat, que amb el seu bon humor i la seva fina ironia feia la vida més amable a tots aquells que tractava.

Mossèn Ballarín, que va néixer a Barcelona el 8 de febrer de 1920, formà part de la Lleva del Biberó durant la guerra civil. Tancat en un camp de concentració en acabar la contesa, el bisbe **Vicent Enrique i Tarancon** el nomenà capellà custodi del santuari de la Mare de Déu de Queralt, on s'hi estigué de 1953 a 1988, any que passà a ser vicari de Gósol.

Home que seguia amb fidelitat els partits del Barça i amant del puro després de dinar, en la memorable entrevista a [El Convidat](#) de TV3, mossèn Ballarín, amb la seva senzillesa i el seu bon humor, recordava que amb el seu llibre més famós, *Mossèn Tronxo*, amb 100.000 exemplars publicats, havia guanyat deu milions de pessetes, tot i que al cap d'un any "no en tenia cap", ja que va donar els diners a la gent necessitada. Mossèn Ballarín confessava que "un capellà no podia tindre tants quartos", i per això ell ho repartí tot.

Després dels anys al santuari de la Mare de Déu de Queralt, el 1988 mossèn Ballarín passà a viure entre Berga i Gósol, on tothom el coneixia i on la soledat no existia per a ell. En l'entrevista a **Albert Om**, mossèn Ballarín assegurava que la gent se sent més sola a Barcelona que a Gósol, degut a la indiferència i a l'anonimat que hi ha a les grans ciutats.

Enemic de clericalismes, mossèn Ballarín deia en *El Convidat*, que els capellans estan "massa preocupats pel papa i pels bisbes", i que allò que haurien de fer "és tractar la gent". Crític amb els papes, afirmava que Joan Pau II "és dels papes que

més mal han fet a Catalunya al llarg dels segles”, ja que “va triar uns bisbes que, en fi...”. I deia també que “la Santa Seu sempre ha estat contra Catalunya”. D’ací que cregués que “amb la independència de Catalunya, a l’Església Catalana li aniria millor”.

En una entrevista al diari [Avui](#), publicada el 20 de novembre de 2013, Ballarín creia que de tots els papes, era **Joan XXIII** el qui se “salvava”, i també “el d’ara”, el **papa Francesc**, “un home que va arribar a bisbe i a cardenal, però no va deixar de ser capellà”.

Mossèn Ballarín, que considerava la pederàstia com un delictes que mereix un càstig, defensava que l’Església no fos “tan avorrida”, i per això demanava que Déu li atorgués “el sentit de l’humor”, que és allò que ens salva de la rutina.

Per a mossèn Ballarín, la missió del capellà és la de “ser amic de tothom”, per dedicar-se per complet als altres. Mossèn Ballarín afirmava també, que “el que importa és la gent i tindre les portes obertes. Per això era crític amb els capellans més joves, assegurant que “els que surten ara són més carques que nosaltres”. I és que “l’Església ha perdut agilitat” i per això, deia mossèn Ballarín, li costa tant adaptar-se als canvis. D’ací que defensés que “per recuperar la frescor a l’Església, caldria que l’ensenyament als seminaris fos fresc. I no ho és”. La feina del capellà quan tracta la gent, com volia i feia mossèn Ballarín, és “ajudar a descobrir allò que tenen de bo”.

Mossèn Ballarín creia que “el mal nacional de Catalunya és barallar-nos” i per això, existeix la dificultat dels partits nacionalistes per entendre’s entre ells. “Això no passa a Castella”, afirmava amb raó. I deia, a més, que “no pots esperar res d’un senyor com Rajoy”. Per això afirmava que “si no tenim independència serà culpa nostra”.

A més de *Mossèn Tronxo*, mossèn Ballarín va escriure altres obres com *Francesco, Sant Benet, mil cinc-cents anys, Mossèn Ballarín per ell mateix, Pluja plena de bassals o Ai Francesc, si aneu a les valls d’Andorra*. Mossèn Ballarín col·laborà també amb diversos articles al diari *Avui*, a la revista *Serra d’Or* o al diari *El Matí digital*. El 1995 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 1996 el Premi Ramon Llull.

Amb el seu sentit de l’humor tan característic i la seva ironia tan fina, mossèn Ballarín deia que “el pitjor pecat és ser un merda seca”, és a dir, “creure’s important”. I el pitjor defecte és “no tindre sentit de l’humor”. Una de les reflexions plena de saviesa de mossèn Ballarín i que tots hauríem de tindre en compte, és que “la vida no és com te la donen sinó com te la prens”. Per a mossèn Ballarín la clau de la felicitat estava en “no buscar-la”.

El record i l’exemple de llibertat evangèlica de mossèn Ballarín, així com el seu compromís amb la nostra llengua i la nostra cultura, és per a tots els qui l’hem conegut, personalment o per mitjà de les seves obres, un estímul per a comprometre’ns, tant pel que fa a l’Evangeli com també pel que fa al nostre País.